

[Ministeren for handel, industri og søfart.]

kan sige, at foruden dem, vi nu har hørt nævnt her i dag, har jeg, tror jeg, 10 forslag liggende på mit skrivebord. Det er ganske naturligt, at dette er et problem, som optager sindene; det optager også mig meget at kunne finde frem til den bedst mulige løsning af dette virkelig vigtige samfundsproblem, og jeg synes derfor, vi skal se på alle de indkomne forslag, behandle dem sagligt og fornuftigt og også se på dem i vareforsyningsudvalget, hvor vi allerede har fået eet forelagt forleden.

Man har også sendt fordelingsnævnet en venlig tanke; jeg vil gerne understrege, at jeg gør det samme; det går iøvrigt forbløffende godt for det at foretage denne fordeling. Jeg vil jo nok sige, når man talte om rigsdagsmændenes vandring, at man må også tænke på ministerens modtagelsestid og på de mange henvendelser til ministeren; det var også rart at spille mindre tid på hele dette skøn.

Man har talt om at være optimist eller pessimist. Det er jo sådan lidt af en temperamentssag; jeg vil gerne slutte mig til dem, der regner sig for optimister, men optimismen forhindrer jo ikke, at man må fare med lempe. Det er fremhævet, at det, som er afgørende for, at vi ikke kan gå til en frigivelse, som vi alle kunne ønske, er valutahensynet. Og der er heller ikke tvivl om, at afgørende for, hvorledes den fremtidige ordning af bilimporten bliver, vil valutahensynene være. Jeg så gerne biler som hvermandseje — hvem gør ikke det? Jeg så også gerne danske arbejdere køre til og fra arbejde i en bil. Men jeg vil dog fremhæve, at når man har kritiseret den forrige regering Hedtoft og sagt, at det skulle være dens skyld, at vi ikke på et tilstrækkelig tidligt tidspunkt fik tilstrækkelig mange biler til landet, tror jeg, vi kan afvise denne kritik og sige, at biler var vel ikke det første, man skulle bringe til landet. Vi har været inde i en genopbygningsperiode, og det lider vi stadig under; vi er kommet et godt stykke videre, og jeg håber, at vi vil nå endnu videre.

Tholstrup: Den højtærede handelsminister var forundret over, at retsforbundet tog et vist forbehold. Hvis den højtærede minister havde læst rigsdagstidenden for i fjor og i

forfjor ... (*Ministeren for handel, industri og søfart* [Lis Groes]: Det har jeg!) ... ville hun vide, at jeg netop har udtalt mig til fordel for, at samfundet inddriver den samfundsskabte konjunkturførtjeneste, der her er tale om. Men jeg fremhævede også ved de to tidligere behandlinger, at ikke alle får denne konjunkturførtjeneste. Den, der har købt en brugt bil i mangel af tildeling, har måttet betale en stor konjunkturførtjeneste til sælgeren, før denne auktionsordning blev indført, og når han så skal sælge sin brugte bil igen efter 2—3 års forløb, skal han pludselig betale afgift af sin konjunkturførtjeneste. Han har altså haft tab to gange. Når man siger, at der her er en konjunkturførtjeneste, må man altså være klar over, at dette dækker ikke alle sælgere af brugte biler — det dækker måske halvdelen — og det er derfor, vi har taget et vist forbehold. Men vi er tilhængere af, at der ikke på noget område kan opnås nogen monopolagtig førtjeneste. Derfor er vi hver gang gået med til denne lovgivning, og derfor går vi også med til dens videreførelse, så meget mere som den er under afvikling og afgifterne er nedsat. Det er helt logisk.

Jeg vil gerne knytte en enkelt bemærkning til begrebet optimisme-pessimisme i forbindelse med dette spørgsmål. Man hører her det sædvanlige om valutamangel, dette, som visse propagandister har fået forskellige mennesker overbevist om, og som man slynger ud i tide og utide uden at tænke dybere over problemet.

Jeg er meget ked af, at den nye handelsminister, som vi har set hen til med en vis interesse og forhåbning, også er faldet for denne propaganda. Det er nemlig vitterligt, at vi kan ikke bruge nogen som helst valuta til at købe biler for, uden at den først er indtjent gennem eksport. Ønsker vi at øge vor eksport, kan vi ganske simpelt øge den ved at øge importen; så må det komme af sig selv, fordi al eksport skal betales. Det er så ligetil og så logisk, at enhver, der kan regne en lille smule, kan finde ud af det. Det er derfor beklageligt, at så mange mennesker her blot sidder og trækker på smilebåndet og siger: det har vi nu engang lært af denne propaganda, så derfor kan vi ikke forstå, at man kan regne sig frem til det andet resultat. Men ifølge den regnebog, jeg har benyttet i første omgang, er to og to fire